

Arrest

nr. 223 393 van 27 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 april 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 januari 2018 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in haar hoedanigheid van moeder van dhr. A.R.L., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 6 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 17 augustus 2018 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in haar hoedanigheid van moeder van dhr. A.R.L., van Nederlandse nationaliteit.

1.4. Op 14 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid en van art. 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.08.2018 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 17.08.2018 voor de tweede maal gezinshereniging aan met haar zoon, zijnde L.R.A.G.(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 89.11.06 639-60.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- attest MI-GLIS dd. 30.10.2017 waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen onroerende goederen of geen beperkt zakelijk recht op een onroerend goed op haar naam geregistreerd staat.

- Verklaring Inspectie der Direkte Belastingen d. 4.10.2018 waaruit moet blijken dat betrokkene geen zuiver inkomen had in het jaar 2016 en 2017

- Attest gezinssamenstelling dd. 19.09.2018 te Turnhout

- Verklaring Suri-Change BV dd. 12.02.2018 waaruit moet blijken dat de referentiepersoon geld opstuurde naar betrokkene, periode 2011-2016. Het betreft een verklaring waardoor deze niet op zijn echtheid en feitelijkheid kan gecontroleerd worden

- Verzendbewijzen van geld (Moneytrans) dd. 14.11.2016, 15.09.2017, 13.09.2017, 7.10.2017, 2.10.2017, 6.10.2017, 29.09.2017: deze geldstortingen zijn onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen enkel document heeft voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 15.01.2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene al eerder een aanvraag deed als ouder overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 ten laste en deze aanvraag negatief werd afgesloten op 6.07.2018. Niets van wat betrokkene voorlegde doet afbreuk aan deze beslissing. Het inroepen van art. 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in de plaats van art. 40bis, §2, 4° heeft geen zin, gezien de voorwaarden gelijkaardig zijn indien men er voor kiest de afhankelijkheid aan te tonen op basis van het ‘ten laste’ zijn. Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet afdoende worden vastgesteld dat betrokkene reeds aangewezen was op de financiële/materiële steun van de zoon om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

Het gegeven dat betrokkene in januari 2018 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan verderzetten in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van het “Unierecht”.

2.1.1. Naast een theoretische toelichting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen – alsook over het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de fair play – verstrekt de verzoekende partij de volgende toelichting bij haar eerste middel:

“5. Verzoekster is, zoals hierboven aangehaald, de moeder van drie kinderen met allen de Nederlandse nationaliteit.

Op 17.08.2018 vroeg zij een gezinshereniging aan met haar oudste zoon, L.R.A.G. (...), en dit op grond van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Verzoekster was reeds ten laste van de referentiepersoon en van haar twee andere kinderen in het land van herkomst en heeft dit op afdoende wijze aangetoond in het kader van voornoemde aanvraag tot gezinshereniging.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat niet is voldaan aan de voorwaarden tot gezinshereniging op bovengenoemde basis, omdat de geldverzendingen onvoldoende zouden aantonen dat verzoekster financieel ten laste was van de referentiepersoon, daarbij verwijzende naar 7 verzendbewijzen.

Evenwel bepaalt artikel 47/3, §2 het volgende: "De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]"

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond ten laste te zijn van haar oudste zoon, de referentiepersoon.

Er werden immers geen 7 geldverzendingen gedaan, zoals verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, maar wel een 40-tal gedurende de periode 2011 tot 2017 (STUK 3- 4)!

Daarbij werden een aantal van deze geldverzendingen gedaan door de referentiepersoon zelf. Evenwel heeft verzoekster drie kinderen, waarmee zij thans allen samenwoont (STUK 5-6) en die allen tezamen

instaan voor de zorg voor hun moeder. Een aantal van deze geldstortingen gebeurden bijgevolg ook door de twee andere kinderen van mevrouw.

Alleszins stelt noch artikel 47/1, 2°, noch artikel 47/3, §2, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet enige frequentie- of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn. Door te stellen dat de geldverzendingen onvoldoende zouden zijn om te kunnen spreken van ten laste zijn, creëert verwerende partij bijgevolg in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien.

Bovendien heeft verwerende partij zich duidelijk niet gesteund op alle stukken aanwezig in het dossier, waarmee zij haar zorgvuldigheidsplicht schendt. Zij stelt immers dat er slechts 7 betalingen zijn gebeurd. Evenwel blijkt uit de voorgelegde betalingsbewijzen zeer duidelijk dat er reeds vanaf 2011 door de referentiepersoon (en door de twee andere kinderen van verzoekster) op zeer frequente basis (er werden immers een 40-tal geldverzendingen voorgelegd!) geld werd overgemaakt aan verzoekster.

Verzoekster was voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging bijgevolg wel degelijk ten laste van haar zoon (en twee andere kinderen). De voorgelegde geldverzendingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken én gedurende een ruime periode geld overgemaakt aan verzoekster door de referentiepersoon (en door de twee andere kinderen van verzoekster).

Hiermee wordt met andere woorden aangetoond dat verzoekster reeds vóór haar inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

6. Daarnaast heeft verzoekster genoegzaam naar recht aangetoond dat zij onvermogen is (STUK 7-9). Dat deze stukken voorliggend wordt ook niet betwist door verwerende partij.

Het mag dus duidelijk zijn dat verzoekster over geen enkel inkomen, noch over geen enkel onroerend goed beschikt.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg afdoende dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon (en haar twee andere kinderen).

Het begrip 'ten laste' vereist hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is bovendien slechts bijzaak. Dat stelde de RvV in een arrest van 26 oktober 2018 (nr. 211.725).

Er is bijgevolg wel degelijk voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

7. De aanvraag van verzoekster dient gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is.

De bepaling uit artikel 47 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. 1-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid van het VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Door de bestreden beslissing dient verzoekster evenwel het land te verlaten, met het gevolg dat de referentiepersoon (en haar twee andere kinderen) gescheiden dient (dienen) te leven van verzoekster. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknot.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergegeven op basis waarvan deze is genomen.

De verzoekende partij wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als “*ander familielid*” van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij verschillende documenten heeft voorgelegd, waarop telkens kort wordt ingegaan. Zij oordeelt dat deze documenten, in hun geheel genomen, niet kunnen volstaan om het bewijs te leveren dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar Nederlandse zoon dan wel ten laste was van deze laatste. Wat dit laatste betreft, wordt meer concreet geduid dat de verzoekende partij al eerder een aanvraag deed als ouder ten laste en dit overeenkomstig artikel 40*bis*, §2, 4° van de Vreemdelingenwet en deze aanvraag negatief werd afgesloten op 6 juli 2018, dat de voorgelegde documenten geen afbreuk doen aan deze beslissing, dat het invoeren van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet in plaats van artikel 40*bis*, §2, 4° van de Vreemdelingenwet geen zin heeft gezien de voorwaarden gelijkaardig zijn indien men er voor kiest de afhankelijkheid aan te tonen op basis van het ‘ten laste zijn’. Daarnaast wordt ook gesteld dat aan de hand van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij reeds aangewezen was op de financiële/materiële steun van de zoon om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Betreffende het ten laste zijn wordt tot slot gemotiveerd dat het gegeven dat de verzoekende partij in januari 2018 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen, dat dit immers niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste is of was van de referentiepersoon, dat de voorwaarde van het ten laste zijn immers op een actieve wijze dient aangetoond te worden en niet impliciet af te leiden valt uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont en dat bovendien deze situatie betrekking heeft op de toestand in België en niet op deze in het herkomstland. Betreffende het voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het herkomstland deel uitmaken van het gezin van haar Nederlandse zoon, stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat dit niet aangetoond wordt door de verzoekende partij die hieromtrent geen enkel document voorlegt, dat het gegeven dat zij op 15 januari 2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België geen afbreuk doet aan deze vaststellingen. De verwerende partij concludeert dat de verzoekende partij niet afdoende aangetoond heeft te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De verzoekende partij wordt daarnaast een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt nog gemotiveerd, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de referentiepersoon niet behoort tot het originele kerngezin van de verzoekende partij, zodat het gezinsleven van beide niet als argument kan aangehaald worden waarom het bevel niet zou mogen genomen worden. Er wordt verduidelijkt dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist en dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan men mag verwachten dat zij ook een leven kan verderzetten in het land van herkomst zonder nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij hiertoe niet in staat zou zijn. Tot slot wordt erop gewezen dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek in hoofde van de verzoekende partij.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen ook niet zozeer aangeeft niet te weten waarom de voorgelegde stukken niet worden aanvaard, maar wel dat zij niet akkoord gaat met de gedane beoordeling. Dit betreft evenwel de materiële, en niet de formele, motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.3. Waar de verzoekende partij de bestreden weigeringsbeslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het

zorgvuldigheidsbeginsel. Dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.1.4. De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

2.1.5. De verzoekende partij betoogt dat zij moeder is van drie kinderen met de Nederlandse nationaliteit, dat zij op 17 augustus 2018 een gezinshereniging aanvroeg met haar zoon op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat zij reeds ten laste van deze persoon en van haar 2 andere kinderen was in het land van herkomst en zij dit op afdoende wijze heeft aangetoond in het kader van voormelde aanvraag. Betreffende het motief dat de 7 verzendbewijzen van geld onvoldoende zijn om aan te tonen dat zij financieel ten laste was van de referentiepersoon, betoogt de verzoekende partij dat uit het administratief dossier zeer duidelijk blijkt dat zij heeft aangetoond ten laste te zijn van haar oudste zoon, dat er immers geen 7 geldverzendingen werden gedaan, maar wel een 40-tal gedurende de periode 2011 tot 2017. De verzoekende partij wijst erop dat een aantal van deze geldverzendingen werden gedaan door de referentiepersoon zelf, dat zij echter drie kinderen heeft, waarmee zij thans samenwoont en die allen tezamen instaan voor haar zorg, dat een aantal van de geldstortingen bijgevolg gebeurden ook door haar 2 andere kinderen. Alleszins, zo betoogt de verzoekende partij, stelt noch artikel 47/1, 2°, noch artikel 47/3, §2, noch enige andere bepaling van de Vreemdelingenwet enige frequentie- of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn. De verzoekende partij meent dat door het stellen dat de geldverzendingen onvoldoende zouden zijn om te kunnen spreken van ten laste zijn, de verwerende partij een voorwaarde creëert die niet bij wet voorzien is. Voorts betoogt zij dat de verwerende partij zich duidelijk niet gesteund heeft op alle stukken aanwezig in het dossier. Zij wijst erop dat de verwerende partij stelt dat er slechts 7 betalingen zijn gebeurd, terwijl uit de voorgelegde betalingsbewijzen duidelijk blijkt dat er reeds vanaf 2011 door de referentiepersoon en de 2 andere kinderen op zeer frequente basis, gelet op het voorleggen van een 40-tal geldverzendingen, geld werd overgemaakt. Concluderend stelt de verzoekende partij dat zij voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging wel degelijk ten laste was van haar zoon en 2 andere kinderen, dat de voorgelegde geldverzendingen dit aantonen, dat er immers op meerdere ogenblikken en gedurende een ruime periode haar geld werd overgemaakt door de referentiepersoon en de 2 andere kinderen, dat hiermee aldus aangetoond is dat zij reeds voor haar inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij verzendbewijzen van geld (Moneytrans) heeft voorgelegd die verzendingen betreffen van 14 november 2016, 13, 15 en 29 september 2017 en 2, 6 en 7 oktober 2017. Dit blijkt uit de stukken die de verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift ter staving van haar betoog. De verwerende partij kon dan in de bestreden beslissing ook correct wijzen op de 7 voormelde verzendbewijzen van geld. Eveneens stelt de Raad vast dat ook andere – dan de 7 voormelde – overschrijvingen worden vermeld in de door de verzoekende partij bij haar aanvraag gevoegde stukken, zoals blijkt uit de stukken gevoegd door de verzoekende partij aan haar verzoekschrift, doch dat deze allen enkel vermeld worden in een verklaring van Suri-Change BV van 12 februari 2018. Hieromtrent motiveerde de verwerende partij *“Verklaring Suri-Change BV dd. 12.02.2018 waaruit moet blijken dat de referentiepersoon geld opstuurde naar betrokkene, periode 2011-2016. Het betreft een verklaring waardoor deze niet op zijn echtheid en feitelijkheid kan gecontroleerd worden”*. De verzoekende partij verduidelijkt niet dat er nog andere stukken werden voorgelegd waaruit overschrijvingen of verzendbewijzen van geld zouden blijken, minstens toont zij niet aan om welke stukken het gaat. Uit voormelde vaststellingen blijkt aldus wel degelijk dat alle geldoverschrijvingen die werden overgemaakt door de verzoekende partij bij haar aanvraag – en niet enkel de 7 geldverzendingen door middel van Moneytrans op datum van 11 november 2016, 13, 15 en 29 september 2017 en 2, 6 en 7 oktober 2017 – in overweging werden genomen, doch betreffende het enkel in de verklaring van Suri-Change BV vermelde opsturen van geld in de periode 2011-2016, werd geoordeeld dat deze verklaring enkel een verklaring betreft waardoor deze niet op zijn echtheid en feitelijkheid kan worden gecontroleerd. Deze motieven betreffende de verklaring van Suri-Change BV

worden door de verzoekende partij niet betwist. Door het aldus louter betogen dat er geen 7 geldverzendingen, doch wel een 40-tal verzendingen werden gedaan gedurende de periode 2011 en 2017, toont de verzoekende partij geenszins aan, gelet op het feit dat alle bewijzen van geldverzendingen door de verwerende partij in overweging werden genomen, de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze oordeelde dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond reeds van in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging ten laste zijn geweest van de referentiepersoon.

Met het betoog van de verzoekende partij dat een aantal van de geldverzendingen werden gedaan door de referentiepersoon zelf, dat zij echter 3 kinderen heeft, waarmee zij thans samenwoont en die allen tezamen instaan voor haar zorg, dat een aantal van de geldstortingen bijgevolg ook gebeurden door haar 2 andere kinderen, toont de verzoekende partij evenmin aan dat de motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Immers blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat bepaalde bewijzen van geldverzendingen niet werden aanvaard om reden dat deze niet afkomstig zijn van de referentiepersoon, doch wel doordat slechts 7 bewijzen van geldverzendingen voorliggen van 11 november 2016, 13, 15 en 29 september 2017 en 2, 6 en 7 oktober 2017 – gezien het opsturen van geld in de periode 2011-2016 slechts vermeld wordt in de verklaring Suri-Change BV en deze niet op zijn echtheid en feitelijk kan gecontroleerd worden – en deze niet voldoende kunnen aantonen dat de verzoekende partij financieel ten laste was van de referentiepersoon.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vraagt dat een situatie wordt aangetoond waarbij de verzoekende partij voorafgaand het samenwonen met de burger van de Unie in België en reeds van in het land van herkomst, ten laste was van de burger van de Unie. Het bestuur geeft hiermee een redelijke invulling aan de voorwaarde die de wetgever heeft vooropgesteld.

Het is evenmin kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig of in strijd met artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de staatssecretaris de voorwaarde in voormeld artikel, dat men ten laste moet zijn, niet vervuld acht wanneer uit bewijzen van geldverzendingen, gelet op hun frequentie waarbij in de bestreden beslissing wordt gewezen op de data van 11 november 2016, 13, 15 en 29 september 2017 en 2, 6 en 7 oktober 2017, onvoldoende blijkt dat de verzoekende partij financieel ten laste was van de referentiepersoon. Het is niet kennelijk onredelijk om op grond van 1 geldverzekering eind 2016 en 6 geldverzendingen in minder dan 1 maand eind 2017, te besluiten dat dit onvoldoende aantoont dat de verzoekende partij in haar herkomstland, voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon. In zoverre de verzoekende partij van mening zou zijn dat uit de 7 bewijzen van geldverzendingen blijkt dat gedurende ruime periode geld werd overgemaakt, kan zij geenszins worden gevolgd, gelet op voormelde vaststellingen. In zoverre de verzoekende partij van mening zou zijn dat uit de 7 bewijzen van geldverzendingen blijkt dat op meerdere ogenblikken geld werd overgemaakt stelt de Raad opnieuw vast dat het niet kennelijk onredelijk is om op grond van 1 geldverzekering eind 2016 en 6 geldverzendingen in minder dan 1 maand eind 2017, te besluiten dat dit onvoldoende aantoont dat de verzoekende partij in haar herkomstland, voorafgaand aan de aanvraag, financieel ten laste was van de referentiepersoon. Het vereisen dat men aantoont regelmatig en gedurende meer dan 1 maand kort voor het vertrek naar België financieel ten laste te zijn van de referentiepersoon is geen onredelijke invulling van de door de wetgever vooropgestelde voorwaarde aan te tonen dat men in het land van herkomst ten laste was van de verzoekende partij. Er wordt aldus geen voorwaarde toegevoegd aan de wet, doch enkel een redelijke invulling gegeven aan de voorwaarde die de wetgever heeft vooropgesteld, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij door een hoegrootheidsvoorwaarde te stellen aan het ten laste zijn, een voorwaarde toevoegt aan de wet, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing nergens blijkt of kan afgeleid worden dat de bewijzen van geldverzendingen niet als voldoende worden beschouwd om aan te tonen financieel ten laste te zijn van de referentiepersoon omwille van het feit dat de bedragen van de geldverzendingen niet voldoende groot zouden zijn.

Waar de verzoekende partij nog lijkt voor te houden dat er wel degelijk op zeer frequente basis geld werd overgemaakt, dat dit blijkt uit de voorgelegde betalingsbewijzen waaruit zeer duidelijk blijkt dat er reeds vanaf 2011 door de referentiepersoon en de 2 andere kinderen op frequente basis geld werd overgemaakt, en erop wijst dat er op meerdere ogenblikken en gedurende een ruime periode geld werd overgemaakt door haar zoon en 2 andere kinderen, wijst de Raad er opnieuw op dat, zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, de bewijzen van het opsturen van geld in de periode 2011-2016 die blijken uit de verklaring Suri-Change BV niet in overweging kunnen genomen daar het een verklaring betreft die niet op zijn echtheid en feitelijkheid kan gecontroleerd worden. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij deze vaststelling niet betwist. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar bewijzen die niet kunnen in overweging genomen worden om het motief dat de 7 geldverzendingen van 11 november 2016, 13, 15 en 29 september 2017 en 2, 6 en 7 oktober 2017, onvoldoende zijn om aan te tonen dat de verzoekende partij financieel ten laste was van de referentiepersoon, te weerleggen of te ontcrachten.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de geldstorting onvoldoende zijn om aan te tonen dat de verzoekende partij financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Door het louter beweren van het tegendeel, toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij wel degelijk afdoende heeft aangetoond dat zij reeds financieel ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland of dat de voorgelegde geldverzendingen aantonen dat zij wel degelijk ten laste was van haar zoon en 2 andere kinderen.

2.1.6. Voorts betoogt de verzoekende partij dat zij genoegzaam naar recht heeft aangetoond dat zij onvermogen is, dat de voorliggende stukken niet betwist worden door de verwerende partij, dat het duidelijk mag zijn dat zij over geen enkel inkomen, noch over een onroerend goed beschikt, dat aldus afdoende blijkt dat zij onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon en de 2 andere kinderen, dat het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist en het bewijs van onvermogen bovendien slechts bijzaak is, zoals blijkt uit het arrest nr. 211 725 van 26 oktober 2018 van de Raad, dat er bijgevolg wel degelijk voldaan is aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Uit de zin *“Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet afdoende worden vastgesteld dat betrokkene reeds aangewezen was op de financiële/materiële steun van de zoon om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien”*, blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat uit de voorgelegde documenten niet kan afgeleid worden dat de verzoekende partij onvermogen was waardoor zij aangewezen was op steun van anderen.

Hoewel uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt waarom de door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet volstaan om haar onvermogenheid aan te tonen, stelt de Raad vast dat de motieven betreffende het al dan niet vermogen zijn van de verzoekende partij in haar land van herkomst, overtollig zijn. Immers is het motief dat de door de verzoekende partij voorgelegde bewijzen van geldverzendingen onvoldoende zijn om aan te tonen dat zij financieel ten laste was van de referentiepersoon – waarvan de verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat geenszins aantoon dat dit foutief of kennelijk onredelijk is – voldoende om de vaststelling dat uit de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging te schragen. Ter verduidelijking wijst de Raad erop dat zelfs indien de verzoekende partij kan gevolgd worden dat afdoende blijkt dat zij onvermogen was in het land van herkomst, nog steeds niet kan vastgesteld worden dat, gelet op de beperkte bewijzen van geldverzendingen gedurende een heel korte periode, aangetoond is dat de verzoekende partij financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Het is immers niet uitgesloten dat de verzoekende partij dan wel onvermogen zou zijn, en aldus voor het voorzien in haar levensonderhoud aangewezen is op derden, doch niet financieel afhankelijk is van de referentiepersoon (en haar andere kinderen), maar wel van een derde. Gezien de verwerende partij heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aannemelijk gemaakt financieel ten laste te zijn van de referentiepersoon en dit motief, gelet op vaststellingen in punt 2.1.5., niet wordt weerlegd of ontcracht door de verzoekende partij en voldoende is om de vaststelling te schragen dat uit de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, is het motief betreffende het al dan niet onvermogen zijn van de verzoekende partij in het land van herkomst

overtollig. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.1.7. De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat zij niet aantoonde van in het herkomstland ten laste te zijn van de referentiepersoon, niet onderuit. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

2.1.8. De Raad stelt daarnaast vast dat de verzoekende partij de motieven *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen enkel document heeft voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 15.01.2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”* niet betwist.

2.1.9. De verzoekende partij wijst nog op *“het Unierecht”*. Zij meent dat de bepalingen uit artikel 47 van de Vreemdelingenwet dienen te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht, dat de nationale rechter tevens rekening dient te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. Zij betoogt dat zij door de bestreden beslissing het land dient te verlaten, met gevolg dat de referentiepersoon en haar andere kinderen gescheiden dienen te leven van haar, dat hierdoor het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de Europese Unie wordt beknót.

Dit betoog kan echter niet worden bijgetreden, nu niet blijkt dat de verzoekende partij van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van haar Nederlandse zoon (of 2 andere kinderen) dan wel ten laste is van deze laatste(n). De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat in de voorliggende omstandigheden sprake kan zijn van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. Zij toont niet aan dat de motieven dat zij niet behoort tot het originele kerngezin van haar zoon, dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie wordt betwist en dat van een volwassen persoon kan verwacht worden dat zij ook een leven kan verderzetten in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, foutief of kennelijk onredelijk zijn in het licht van het *“Unierecht”*. De verzoekende partij blijft bovendien ook volledig in gebreke te verduidelijken op welke wijze de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing voorbij is gegaan aan de uitlegging en toepassing conform het Unierecht of aan de uniforme interpretatie van het Hof van Justitie van artikel 47 van de Vreemdelingenwet.

2.1.10. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat enige bepaling van het Unierecht werd miskend.

2.1.11. In zoverre de verzoekende partij een theoretische toelichting verstrekt over het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de fair play, zonder in (de hoofding van) het middel aan te geven dat zij deze beginselen ook daadwerkelijk geschonden acht en zonder in de verdere uiteenzetting van het middel concreet toe te lichten waarom deze beginselen dan zouden zijn geschonden, is het middel onontvankelijk.

2.1.12. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 *iuncto* artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en van de artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Na een theoretische toelichting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen – alsook over het redelijkheidsbeginsel, licht de verzoekende partij haar tweede middel toe als volgt:

“2. De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt: 4

"Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privé leven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar zoon (en van haar twee andere kinderen) en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar gezinsleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64- Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond."

2.2.2. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet betreft, kan verwezen worden naar de bespreking in het eerste middel.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

2.2.4. De Raad onderzoekt dit middel in eerste instantie wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, zoals *in casu*, moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar meerderjarige zoon (en andere kinderen), opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: “*Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de*

considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als “*andere familieleden van een burger van de Unie*” “*de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*”.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst “*ten laste*” te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden*”, door aan te tonen dat er sprake is van een “*financiële afhankelijkheid*” of “*ernstige gezondheidsredenen*” (“*ten laste*”) of dat de betrokkene behoort tot het “*huishouden*” van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het “*ander familielid*” in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verzoekende partij wordt *in casu* een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als ‘*ander familielid*’ van een burger van de Unie geweigerd, omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij “*reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie*”. De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel.

In deze omstandigheden kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen de verzoekende partij en haar zoon (en andere kinderen) niet worden vastgesteld. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook volledig in gebreke alsnog een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Zij kan in dit verband niet volstaan met een verwijzing naar een huidige samenwoning in België.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging in dit verband diende of dient plaats te vinden. Bijgevolg kan de verzoekende partij ook niet voorhouden dat aan de voorwaarden van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM moest worden voldaan.

Er blijkt verder ook niet dat de verzoekende partij zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beriep op een beschermingswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdrong bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

2.2.5. De Raad stelt verder vast dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, nog kan worden gelezen: *“Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan verderzetten in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

Een eenvoudige lezing van deze bestreden beslissing leert dus dat de gemachtigde van de staatssecretaris de ingeroepen familieband in rekening heeft gebracht.

De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts als dusdanig worden beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het is dus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de verzoekende partij in weerwil van het voorgehouden gezins- of familieleven, waar de gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar zoon wordt betwist. De verzoekende partij toont niet aan dat het door haar ingeroepen gezins- of familieleven als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Andermaal blijkt niet dat op dit punt een belangenafweging zich opdrong of opdringt.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel is dat de bestreden verwijderingsbeslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, merkt de Raad allereerst op dat in deze bestreden beslissing werd geduid dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan verderzetten in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar zoon en dit ondanks het precaire verblijf in België. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat enig aspect bij deze beoordeling en belangenafweging ten onrechte niet in rekening is gebracht en evenmin dat hierbij kennelijk onredelijk werd gehandeld. Zij brengt geen concrete argumenten naar voor die maken dat niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij terugkeert naar haar herkomstland en daar haar leven opnieuw opneemt. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij is geboren en getogen in haar land van herkomst, minstens ligt geen begin van bewijs van het tegendeel voor, zodat niet valt in te zien waarom zij zich niet opnieuw daar kan vestigen, te meer nu niet blijkt dat er tussen haar en haar Nederlandse zoon (en andere kinderen) een bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij in haar herkomstland geen andere familieleden en vrienden of kennissen meer heeft. Gelet op haar leeftijd kan zij ook worden geacht een voldoende zelfredzaamheid te hebben. Zij kan via de moderne communicatiemiddelen contacten onderhouden met haar zoon in België en deze laatste kan haar op geregelde tijdstippen komen bezoeken in het land van herkomst. Nu niet blijkt dat de verzoekende partij op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, blijkt ook niet dat zij een gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat zij in dit land een privéleven mocht uitbouwen.

De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partij doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

In deze omstandigheden blijkt niet dat de gedane belangenafweging disproportioneel is. Er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van de verzoekende partij.

2.2.6. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

2.2.7. Artikel 7 van het Handvest luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Artikel 7 van het Handvest bevat dus rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, zodat aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing *in casu* strijdt met artikel 8 van het EVRM. Derhalve kan evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest worden aangenomen.

2.2.8. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM.

Uit de voorgaande bespreking in verband met artikel 8 van het EVRM volgt reeds dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden verwijderingsbeslissing het ingeroepen gezins- of familieleven in rekening heeft gebracht en dit op een zorgvuldige en redelijke wijze.

De verwerende partij stelt in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verder vast dat de verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft in België en evenmin blijkt dat zij gezondheidsproblemen heeft. De verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet.

In deze omstandigheden blijkt geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.9. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat verder niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt andermaal niet.

2.2.10. De verzoekende partij voert nog de schending aan van artikel 51 van het Handvest, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, maar zij laat volledig na uiteen te zetten waarom zij van mening is dat deze bepalingen zijn geschonden. Dit is onvoldoende om te kunnen spreken van een middel. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling is geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk. Het middel is verder ook onontvankelijk in zoverre de verzoekende partij zich andermaal beperkt tot een theoretische toelichting over het redelijkheidsbeginsel, zonder in (de hoofding van) het middel aan te geven dat zij dit beginsel ook geschonden acht en zonder in de verdere uiteenzetting van het middel concreet toe te lichten waarom dit beginsel dan is geschonden.

2.2.11. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG. Zij verwijst hierbij naar het arrest Diallo.

2.3.1. De verzoekende partij licht haar derde middel toe als volgt:

“1. In artikel 10, 1e lid van de Richtlijn 2004/38 oftewel de Burgerschapsrichtlijn wordt bepaald:

"Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. [...]"

Het begrip "afgifte" houdt volgens het Hof van Justitie in dat een beslissing moet worden genomen én moet worden ter kennis gebracht vóór het verstrijken van de termijn van zes maanden (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo). Dit geldt volgens het Hof ook wanneer er een weigeringsbeslissing wordt genomen.

2. In casu werd de verblijfsaanvraag door verzoekster - als familielid van een burger van de Unie - ingediend op 17.08.2018.

Dat betekent dat er vóór 17.02.2019 niet enkel een beslissing diende te worden genomen door verwerende partij, maar ook dat deze beslissing - ongeacht of ze positief of negatief was - diende ter kennis worden gebracht van verzoekster.

De bestreden beslissing werd genomen op 14.02.2019, t.t.z. vóór het verstrijken van de termijn van zes maanden, te rekenen vanaf 17.08.2018 (STUK 1).

Evenwel werd de weigeringsbeslissing pas ter kennis gebracht aan verzoekster op 01.03.2019, en dus na het verstrijken van de termijn van zes maanden (STUK 2).

Hierdoor wordt bijgevolg artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn én de rechtspraak van het Hof van Justitie geschonden.

Het middel is gegrond."

2.3.2. Artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt:

"Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven."

Deze bepaling werd in de Belgische rechtsorde omgezet in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 52, §4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt vervolgens:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

2.3.3. De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe zijn gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 – C-403/01, Pfeiffer e.a., punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07 – C-380/07, Angelidaki e.a., punten 197 en 198; en HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het

Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet de rechter op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht, buiten toepassing laten (zie onder meer HvJ 9 maart 1978, C-106/77, Simmenthal; HvJ 11 januari 2007, C- 208/05, ITC; HvJ 22 juni 2010, C-188/10, Melki; HvJ 5 oktober 2010, C-173/09, Elchinov; en HvJ 17 november 2011, C-434/10).

2.3.4. *In casu* dient te worden verwezen naar het arrest Diallo van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 (C- 246/17), waarin het Hof oordeelde als volgt:

“1) Artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38/EG [...], moet aldus worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht.

2) Richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.”

Het Hof kwam tot deze laatste beoordeling op basis van de volgende overwegingen:

“45 In dat verband moet erop worden gewezen dat richtlijn 2004/38 geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die verbonden zijn aan de overschrijding van de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om die kwestie in het kader van hun procedurele autonomie te regelen met inachtneming van het doeltreffendheids- en het gelijkwaardigheidsbeginsel (zie in die zin arrest van 17 maart 2016, Bensada Benallal, C-161/15, EU:C:2016:175, punt 24).

46 Daarbij verzet het Unierecht zich er weliswaar niet tegen dat de lidstaten regelingen tot stilzwijgende goedkeuring of toestemming invoeren, maar die mogen geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het Unierecht.

47 Dienaangaande blijkt uit artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 dat het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, daarvan wordt „vastgesteld” door de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Met het oog daarop vermeldt datzelfde artikel 10 in lid 2 de documenten die derdelanders moeten overleggen om die kaart te verkrijgen en waaruit moet blijken dat zij een „familielid” in de zin van richtlijn 2004/38 zijn.

48 Volgens vaste rechtspraak van het Hof schept de afgifte van een verblijfstitel als bedoeld in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 aan een derdelander geen rechten, maar gaat het om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht (zie in die zin arresten van 21 juli 2011, Dias, C- 325/09, EU:C:2011:498, punt 48, en 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 60).

49 De declaratoire aard van de verblijfskaarten brengt mee dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen (arresten van 25 juli 2008, Metock e.a., C- 127/08, EU:C:2008:449, punt 52, en 21 juli 2011, Dias, C- 325/09, EU:C:2011:498, punt 54).

50 Daaruit volgt dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 eraan in de weg staat dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn die afgifte afhankelijk stelt.

51 Hoewel er niets op tegen is dat een nationale wettelijke regeling het stilzwijgen van het bevoegde bestuur gedurende een termijn van zes maanden na indiening van de aanvraag gelijkstelt met een

weigeringsbesluit, blijkt reeds uit de bewoordingen van richtlijn 2004/38 dat deze zich ertegen verzet dat dat stilzwijgen wordt beschouwd als een goedkeuringsbesluit.

52 In het hoofdgeding blijkt echter uit het bij het Hof ingediende dossier ten eerste dat verzoeker niet met succes kan stellen een „rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn” te zijn die „ten laste” is van de betrokken burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, onder d), van richtlijn 2004/38 en artikel 4, lid 2, onder a), van richtlijn 2003/86, zodat hij niet kan worden beschouwd als een „familielid” in de zin van die bepalingen (zie in die zin arrest van 8 november 2012, lida, C- 40/11, EU:C:2012:691, punt 54).

53 Volgens vaste rechtspraak van het Hof ontlenen niet alle derdelanders aan richtlijn 2004/38 rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2, van die richtlijn „[familieleden]” zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (arrest van 8 november 2012, lida, C- 40/11, EU:C:2012:691, punt 51).

54 Ten tweede blijkt uit het bij het Hof ingediende dossier en uit de toelichtingen die de Belgische regering ter terechtzitting heeft verstrekt, dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling een stelsel voor automatische afgifte van verblijfskaarten van een familielid van een burger van de Unie in het leven heeft geroepen, waarbij de bevoegde nationale autoriteit dergelijke kaarten ambtshalve aan de aanvragers moet afgeven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde termijn van zes maanden wordt overschreden.

55 Een dergelijk stelsel staat haaks op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.”

Gelet op deze duidelijke rechtspraak van het Hof van Justitie, kan de Raad niet anders dan besluiten dat artikel 10 van de 2004/38/EG niet correct werd omgezet in de Belgische wetgeving waar de nationale regeling stelt dat een verblijfskaart moet worden afgegeven aan het familielid van een Unieburger wanneer de termijn van zes maanden is overschreden zonder dat blijkt dat de persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om als familielid in het gastland te verblijven. Gelet op deze vaststelling dient de Raad de desbetreffende nationale regeling buiten beschouwing te laten en dient te worden geoordeeld in lijn met het gestelde in het voornoemde arrest van het Hof van Justitie.

2.3.5. Nu niet blijkt dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger (zie bespreking vorige middelen), kan zij zich niet dienstig beroepen op de overschrijding van de beslissingstermijn om alsnog het verblijfsrecht af te dwingen.

2.3.6. In deze omstandigheden blijkt ook niet dat de verzoekende partij een voldoende belang heeft bij haar kritiek dat de bestreden beslissing haar niet binnen de gestelde termijn van 6 maanden ter kennis is gebracht. Zij kan het verhoopte voordeel, met name de afgifte van de gevraagde verblijfskaart, in geen geval behalen op de enkele grond dat de beslissing haar niet binnen de gestelde termijn ter kennis is gebracht, zonder dat eerst is vastgesteld dat zij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden.

2.3.7. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER